

Hebreeën 6:9-20

Een vorige keer heb ik al verteld dat de lezers van deze brief Joden zijn, die tot geloof zijn gekomen in de Here Jezus. Maar onder druk van hun volksgenoten dreigen ze hun geloof in de Jezus als Messias weer los te laten. Vandaar dat in het begin van de brief wordt duidelijk gemaakt hoe belangrijk de Here Jezus is. In het begin van hoofdstuk 6 heeft de schrijver zijn lezers ernstig gewaarschuwd en wijst hij hen op de uiterste consequentie van geloofsafval. Voor wie afvalt van Christus is er geen weg terug meer. Dan kruisig je de Zoon van God opnieuw.

Maar nu bij vs. 9 geeft de schrijver aan dat deze uiterste consequentie nog niet van toepassing is op zijn lezers. Na de dreiging in het vorige gedeelte is de toon een stuk vriendelijker. Dat valt meteen al op bij het woord 'geliefden'. Dit is de enige keer dat dit woord gebruikt wordt in de Hebreeënbrief. De schrijver is overtuigd van iets beters, waaraan hun heil hangt. De NBV vertaling zegt het nog duidelijker: *we zijn ervan overtuigd dat u op de goede weg bent en dat u gered zult worden*. Dat is een groot contrast, eerst die dreiging dat je je redding verspeelt en dan nu de zekerheid dat de Hebreeën gered zullen worden. Hoe kan die schrijver daar nu zo zeker van zijn? Die zekerheid ligt niet in zijn lezerspubliek. De schrijver maakt zich juist zorgen over het gebrek aan standvastigheid van de Hebreeën. Nee de schrijver baseert zijn overtuiging op iets anders, of beter gezegd: op iemand anders, op God zelf. Als je redding van mensen zou afhangen, zou het maar een hachelijke zaak zijn. Maar gelukkig hangt ons heil van God af. En Hij is anders dan mensen. Hij laat je niet zomaar vallen. Wanneer je in een periode zit waar je geloofsleven niet helemaal optimaal is, dan laat God je niet gelijk los. Je hebt dan niet meteen afgedaan voor God. Nee, Hij is niet onrechtvaardig, dat Hij vergeten zou wat je uit liefde hebt gedaan voor Hem. Dat blijft Hij in rekening brengen.

Wat hebben deze Hebreeën dan gedaan, waaruit blijkt hun liefde voor de naam van God? Dat blijkt uit de diensten die ze bewezen hebben aan de heiligen. Hier komt het eerste deel van het grote gebod en het tweede deel van de grote gebod bij elkaar. Het eerste deel is God liefhebben boven alles en het tweede is je naaste liefhebben als jezelf. De Hebreeën hebben hun liefde voor God laten zien door de naaste te dienen. Die naasten worden hier heiligen genoemd. Heilig betekent apart gezet. In het Nieuwe Testament worden de gelovigen heiligen genoemd. In de aanhef van de

brieven van Paulus zie je bijvoorbeeld heel vaak dat hij de gemeente aanspreekt als heiligen (bijv. Filip.1:1). In de Rooms Katholieke traditie zijn heiligen mensen die door hun goede werken ver boven de gewone stervelingen uitsteken en die daarom op grond van de werken heilig verklaard worden door de paus. Daar heeft het woord 'heilige' dus een volstrekt andere betekenis gekregen dan in het Nieuwe Testament. Volgens het Nieuwe Testament ben je heilig omdat God iets met je heeft gedaan. Hij heeft je geheiligd, apart gezet. In de Rooms Katholieke Kerk wordt je heilig door wat jezelf gedaan hebt. Helaas wordt ons dagelijkse spraakgebruik meer gestempeld door de betekenis die het woord in de Rooms Katholieke Kerk heeft dan door de nieuwtestamentische betekenis. Als ik aan u vraag of u een heilige bent, dan gaat u waarschijnlijk onmiddellijk nadenken op grond van welke daden u een heilige genoemd mag worden. En kijkend naar onze daden geloven we veel eerder dat we zondaar zijn, dan dat we heilig zijn. Ik heb het vast al eens vaker gezegd: zondaars zijn in de bijbel ongelovige mensen, gelovigen worden heiligen genoemd.

De Hebreëen hebben dus hun liefde voor God laten blijken door hun medemens te dienen. Dat vind ik nu weer mooi, hè. God dienen zit hem niet in kleurige priestergewaden, plechtige handelingen en brandende kaarsen en dergelijke. Dat is wel godsdienstig, maar het is niet gezegd dat God daarmee gediend wordt. Nee, hier gaat het om het dienen van je medegelovigen. Daar is niets plechtigs of stichtelijks aan. Je religieuze emoties worden er niet door gekieteld. En toch is dat de manier waarop je als christen laat zien, dat je God liefhebt, zegt de schrijver van deze brief.

En dat is op zich al lastig genoeg, dat dienen van je medemens. Want behalve dat er niets religieus aan lijkt te zijn gaat het ook nog in tegen ons eigen ik-gerichte denken. Want wie een ander dient zal al gauw ontdekken dat het ten koste van zijn eigen vrijheid gaat. Er daar zitten we niet op te wachten. En als het dienen van de ander ook nog risico's met zich meebrengt haken we natuurlijk helemaal af. En toch is een kenmerk van de Hebreëen dat ze hun liefde voor God hebben laten zien in het dienen van de naaste. Heel gewoon, zonder poespas, zonder zichzelf op de eerste plaats te zetten.

De schrijver heeft dit geconstateerd bij de Hebreëen en nu hoopt hij dat ze in het dienen van de naaste ook zullen volharden. Volharden tot de verwezenlijking der hoop tot het einde toe. Met de verwezenlijking der hoop wordt de wederkomst van de

Here Jezus bedoeld. Als Hij komt dat wordt alles waar gelovigen op hopen werkelijkheid.

Een prachtig voorbeeld van volharding is Abraham. Abraham kreeg een belofte van nageslacht. Die belofte kreeg hij op een leeftijd waarop het menselijker wijs onmogelijk was een kind te krijgen. Om die belofte als uitgangspunt van je leven te nemen was echt geloof nodig. Maar dat was nog niet alles. Abraham heeft, nadat hij die belofte kreeg, 25 jaar moeten wachten voordat de belofte werd vervuld. Hij had niet alleen geloof nodig, maar ook geduld en volharding. En hoe heeft hij dat kunnen volhouden: Omdat hij Gods beloften betrouwbaar achtte! En God heeft Abraham een extra steuntje in de rug gegeven door die belofte te bevestigen met een eed. God zwoer bij zichzelf, omdat Hij bij niemand hoger kon zweren. Een belofte van God is zowiezo al betrouwbaar, maar als God die belofte onderstreept met een eed, dat staat die belofte zo vast als een huis.

Gods beloften aangaande de toekomst zijn ook vast en zeker. De schrijver noemt die beloften een anker voor de ziel, dat veilig en vast is. Als wij mensen heen en weer wordt geslingerd door de stormen van het leven, als we dreigen de koers te verliezen en schipbreuk te lijden, dan kunnen we in ons leven niet zonder een anker. En dan is er maar één anker betrouwbaar. Gods beloften aangaande de toekomst. Zelfs in het noodweer van de dood laat dat anker niet los. Dat heeft alles te maken met het feit dat dit anker niet op aarde is uitgeworpen, maar vastligt in het hemels heiligdom, achter het voorhangsel, in het Heilige der heilige, waar God zelf verblijft. En dat heiligdom is Jezus binnengegaan. Als voorloper, met andere woorden, eens zullen wij Hem volgen. Jezus heeft de weg gebaad voor degenen die na Hem komen. Gods heiligdom is niet alleen de plaats waar ons leven is verankerd, Gods heiligdom is ook onze bestemming. Daarheen zijn we op weg, dwars door de stormen van het leven heen. Niet altijd een makkelijke weg, maar toch geen onbegaanbare weg. Want onze Heiland is ons erop voorgegaan.

En als we bidden tot de Hemelse Vader, dan doen we dat in Zijn naam. Hij bemiddelt bij de Vader. Als wij bidden, dan zegt de Zoon tegen Zijn Vader:

Hoort U die biddende mensen daar in Oldebroek, die horen bij Mij, mijn geliefden, de heiligen van de gemeente in Oldebroek. Amen